

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2020. december 24.
(csütörtök)

Horváth Géza

DICSŐSÉG ISTENNEK!

Énekek: 323,1-2.4.6, 326

Lekció: Lukács 2,1-14

„Történt pedig azokban a napokban, hogy Augustus császár rendeletet adott ki, hogy az egész lakott földön összeírást tartsanak. Ez az első összeírás akkor történt, amikor Szíriában Cirénius volt a helytartó. Mindenki elment azért az összeírásra, ki-ki a maga városába. Felment József is Galileából, Názáret városából Júdeába, Dávid városába, amelyet Betlehemnek neveznek, mivelhogy a Dávid házából és nemzetségéből származott, hogy bejegyezzék jegyesével, Máriával, aki várandós volt. Történt pedig, hogy ottlétük alatt beteltek szülésének napjai. Megszülte elsőszülött fiát, és bepólyálva a jászolba fektette, mert nem volt számukra hely a vendégfogadó háznál. Pásztorok tanyáztak azon a vidéken, akik kinn a mezőn őrködtek éjszaka a nyájuk mellett. És ímé az Úr angyala megjelent nekik, és körülragyogta őket az Úr dicsősége, ők pedig nagyon megrettentek. És az angyal így szólt: „Ne féljete, mert ímé, nagy örömet hirdetek nektek, amely minden nép öröme lesz, mert Dávid városában ma megszületett nektek az Üdvözítő, aki az Úr Krisztus. Ez pedig a jelszámotokra: találtok egy kisgyermeket bepólyálva feküdni a jászolban.” És hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal együtt, akik Istent dicsérték, és ezt mondták: Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jó akarat!”

Alapige: Lukács 2,14a

„Dicsőség a magasságos mennyeekben Istennek...”

Imádkozzunk!

Ez a nap mindig az örvendező szívről szólt nekünk évtizedeken keresztül, és most úgy tárjuk ki előtted a szívünket, Urunk, hogy az öröm mellett van benne szomorúság is, hiszen nem találkozhatunk a gyülekezet közösségében. Együtt

érzünk azokkal a testvéreinkkel, akiknek ez a karácsony különös terhet hozott, mert elvesztették szeretteiket. Köszönjük, Urunk, hogy mégis olyan sok minden, és az ének is a Te dicsőítésedre hívott és figyelmeztetett bennünket.

Ezen a karácsonyon szívünk teljességével szeretnénk, örökkévaló Istenünk, Te eléd járulni, jelenlétedben elcsendesedni, imádkozni és megvallani, hogy hála a szívünk, és ott van benne az öröm is, mert valóban megható a Te isteni szereteted, amellyel elküldted egyszülött Fiadat ebbe a világba azért, hogy éljünk általa.

Ezért kérünk Téged, adj nekünk a szívünkbe most békességet, akárhogyan is, akármilyen körülmények között is vagyunk, adj nekünk békességet, hogy rá tudjunk nézni a mi drága Megváltónkra, aki nekünk született, aki személyes Szabadítónk akart lenni, hogy bennünket Hozzád vezéreljen, mennyei Atyánk! Aki azért jött, ahogy az előbb énekeltük, hogy „e mi földi életünket / Mennyeivel cserélhessük”, ezért Ő a mennyeit lecserélte a földre, *„gazdag lévén szegény nyé lett”* érettünk. Igazán nyomorult volt ebben a világban, mint idegen, és köszönjük, hogy mégis engedelmes Fiú volt a Golgota keresztjéig. Köszönjük, hogy számunkra a karácsony azt is jelenti, hogy a kereszt fénye már rávetül a betlehemi jászolra, mert a karácsony is már a Megváltóról, a megváltásról beszél. Ezt hirdették az angyalok is, és ezért biztatták a pásztorokat, hogy menjenek, keressék fel, mert ennek lesz jele: *„találtok egy kisgyermeket bepólyálva feküdni a jászolban.”* Olyan jó, Urunk, hogy nem maradtál a mi számunkra gyermek, sőt, ahogy Pál apostol vallja: *„ha ismertük is Krisztust test szerint, de már többé nem ismerjük”*. Áldunk Téged, hogy ott vagy, Krisztusunk, az Atya jobbján, ugyanakkor velünk vagy *„minden napon a világ végezetéig”*.

Kérünk, hogy ölelj körül bennünket, örömkömben vagy bánatunkban is Te vigasztalj, bátoríts és erősíts az örök evangélium üzenetével!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvérek, jó, hogy az előbb felolvastam az egész történetet, mert így bele tudjátok helyezni ezt a mondatot abba az egészbe, ami az első karácsonyon történt, hogy mennyei seregek sokasága jelent meg egyszer csak az égen, amelyek Istent dicsérték, és azt mondták: *„Dicsőség a magasságos mennyekben Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát”*. Sokszor belegondoltam abba, hogy akik ezt ott hallhatták Betlehem mezején, nekik volt a legszebb karácsonyuk mindannyiunk közül, hiszen ilyen külső körülményt – értsétek jól – mi nem tudunk produkálni. A legszebb külső körülmény, amit elkészítünk karácsonykor díszekben, fényekben, bármiben, az eltörpül emellett a csodálatos mennyei kórusnak az éneke mellett. Éppen ezért, Testvérek, milyen csoda lehetett az! Mi azt szoktuk mondani egy-egy szép ének hallatán, hogy a mennyekben érezzük magunkat. Az első karácsonyon megadatott az néhányaknak, hogy nem úgy érezték, mintha a mennyben lennének, hanem úgy, hogy a földön vagyunk, de a menny jött közel hozzánk, a menny ölelt körül bennünket, hiszen mennyei seregek sokasága jelent meg. Milyen nagyszerű volt az Ószövet-

ségben, amikor Isten egy angyalt küldött! Amikor egy követ megjelent, vagy legyen három, de itt azt olvassuk, hogy mennyei seregek sokasága jelent meg, akik az Istent dicsérték! Testvérek, nem tudom, belegondoltatok-e ebbe, hogy így kezdik az ő szolgálatukat, hogy dicsőség az Istennek. És nem a betlehemi jászolhoz sietnek, nem a Gyermekeket akarják látni, nem a testté lett Igét akarják szemlélni, hanem csak az Istent akarják dicsőíteni. Mi valahogy mindig a csodát akarjuk látni, aztán majd a végén esetleg elkezdjük Istent dicsőíteni. Tanuljunk meg az angyaloktól, a mennyei seregek kórusától, hogy nekik ez volt a küldetésük, ez volt a céljuk, ez volt az életük, hogy zengjék Isten dicsőségét, hogy azt mondják: *„Dicsőség a magasságos mennyekben Istennek”*. És éppen ezért, Testvérek, mi se érkezzünk meg az életünkben utoljára ehhez, hogy Istennek hálát adunk, hanem mindig elsők legyünk ebben mi is, ahogy az angyalok, először teljen meg a szívünk Isten dicsőítésével!

Három dolgról hadd szóljak, hogy miért énekelnek így az angyalok, hogy *„Dicsőség a magasságos mennyekben Istennek”*!

Az első üzenet legyen az, hogy azért, mert többet tudnak, mint mi. Nemrég a Zsidókhoz írt levélben, az 1. fejezetben is olvastunk az angyalokról. Több ige is beszél nekünk arról, hogy kik az angyalok, mit csinálnak és mi végre teremtettek. Ézsaiás könyvében az angyalok a trón körül zengik a Felségesnek, hogy *„szent, szent, szent a Seregek Ura, teljes mind a föld az Ő dicsőségével”*. És azért tudnak többet, mint mi –, mert bár azt mondja Isten Igéje, hogy vágyakoztak beletekinteni ebbe a titokba, az Isten örök tervébe, amelyben elhatározta és eldöntötte a bűnös emberek megváltását, az Ő népének szabadítását –, ők sokkal hamarabb kezdték el szemlélni az Urat, mint mi, ezért is vannak előnyben. Ők láttak bele legelőször a megváltás, a megbocsátás és a kegyelem titkaiba.

Isten Igéjéből tudjuk, hogy mi kisebbé tettünk az angyaloknál, ezért a kisebbnek jó figyelni a nagyobbra. És az Ige alapján jó, ha figyelünk ezekre az angyalokra, mint többet tudókra, mint nagyobbakra és világosabban látókra. *„Elküldve szolgálatra azokért, akik örökölni fogják az üdvösséget”* – mondja a Zsidókhoz írt levélben az Ige. Tehát ezzel az angyalok a szolgálatot végezték, ez volt a szolgálatuk értelme, hogy Istent dicsőítsék. Ezért jó figyelni arra, testvérek, hogy mit mondanak, milyen üzenetet hoznak nekünk, hisz ezt az éneket Isten Szentlelke beemelte a kánonba, az örök igék sorába, amelyek megmaradnak örökké. Az angyalok már az előkészítés idején boldogan állnak ennek a titoknak a szolgálatába, kiteljesedésébe, és munkálkodnak ennek külső körülményein. Amikor Isten parancsára megjelennek, és hozzák a jó hírt Zakariásnak, Józsefnek a bátorítást, a biztatást, Máriának a csodát, hogy ami benned van, az a Szentlélektől van, és a megvalósulás pillanatában hogyan zengenének az angyalok, hogyan dicsőítenék Istent, és hogyan énekelnék, hogy *„Dicsőség a magasságos mennyekben Istennek”*. Igen, Testvérek, amikor látják ennek a beteljesedését, megvalósulását, akkor hogyan dicsőítenék!

A mi életünkre nézve legyen nagy tanulság, hogy csak az tudja dicsőíteni Istent igazán, aki szintén belelát a megváltás csodájába! Bár azt mondja Isten Igé-

je, hogy a teremtés miatt is dicsőíthetné az ember, de igazán az az ember tudja Istent dicsőíteni, aki belelát az üdvtervbe, aki belelát, hogy Isten nem csak azért van, hogy jót adjon nekünk, hanem ez a hatalmas, világot teremtő Isten Jézus Krisztusban munkálta a mi üdvösségünket, a mi örök életünket. Erről szól a Szentírás, és erről szól minden ige, erre akar készíteni bennünket, téged és engem, és ez kell, hogy felragyogjon az embernek. Hát nem ez volt az angyal éneke, amikor kijelenti, hogy *„született néktek ma a Megtartó”,* a Szabadító, *„ki az Úr Krisztus”?* Született a Szabadító, eljött, akit az atyák vártak, a szent királyok óhajtottak – énekeljük az egyik karácsonyi énekben. Milyen csodálatos, belelátni ebbe a csodába! És úgy is igaz ez, hogy akkor fogod dicsőíteni Istent, ha te is világosan fogsz látni az üdvösség tekintetében, Isten akaratának tekintetében. Akkor viszont nem teheted, hogy ne dicsőítsd az Urat! Azt mondják az apostolok, hogy *„nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk”.* Mi meg mondjuk azt ezen a karácsonyon, hogy nem tehetjük, hogy amiről meg vagyunk győződve, amibe Isten Szentlelke engedett belelátni, azért ne dicsőítsük és magasztaljuk mi is azt az Urat, aki magasságos mennyekben lakozik.

Erre a dicsőítésre, Testvéreim, legalkalmasabb az ének. Nem véletlen, hogy istentiszteleteinken éneklünk, és ha az ének szépen zeng, akkor az Istent dicsőíti. Isten dicsőítésére – a mennyei karok példájából látszik, hogy – nagyon alkalmas volt az ének. Tudod-e velem együtt zengeni ma az Ő dicséretét?

Azoknak zengik ezt, Testvérek, azoknak jelennek meg, akik azon az éjszaka az éjszaka fáradtságát hordozták, a munka terhét, de mégis zengik az angyalok: dicsőség Istennek! Ahogy a kezdő imádságban is mondtam: sokaknak olyan megterhelő ez a karácsony, akik tényleg szomorúságban vannak, valamilyen bánatot, terhet hordoznak a szívükben vagy éppen a járvány, a betegség miatt szomorúak, vagy a kiégés terhét hordozzák. Milyen jó, hogy felszólít, hogy kezd el Istent dicsőíteni: *„Dicsőség a magasságos mennyekben Istennek”!* Úgy, ahogy a sárospataki kollégium falára ki van írva a pataki kollégium jelmondata a Jelenések könyvéből: *„Féljétek az Istent, és Neki adjatok dicsőséget!”*

Azért zengik Isten dicsőségét az angyalok, Testvérek, mert mindig olyan világban élünk, amikor az ember meglopja Isten dicsőségét, amit pedig Ő másnak nem ad, át nem enged, de az ember a maga göggyével, fennhéjázásával, dicsőségvágyával meglopja, megrabolja Isten dicsőségét. Az angyalok semmi mást nem tesznek, csak ezt a dicsőséget zengik.

Másodszor azért zengik az angyalok az Isten dicsőségét, mert tisztában vannak az ember nyomorúságával, bűn miatti nyomorúságával, és bűnének következményével. Az angyalok látják, mi az, ami nélkül az ember nem ember még akkor is, ha van keze, szája, értelme, akarata, gondolkozása, munkája, verítéke, családja, jó körülményei. Mi hiányzik neki, mi az az úr, amit nem tud semmi és senki betölteni? Mi az, ami miatt az ember ösztönlény, rabszolga? *„A bűn szolgája gyáva rab”,* bár ez a rabság sokszor összkomfortos. Mai korunkban különösen igaz ez, Testvérek, hogy valóban az ember úgy él, mint az a madár, aki

aranykalitkában van. Hiába van aranyból a kalitka, azért csak ketrec az. Lehet, hogy szépen fel van szerelve, de mégis fogoly benne a madár. Pál apostol beszél erről olyan szépen a Római levélben, amikor eljut odáig, hogy „*ó, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg?*” Miért zengik az angyalok karácsony éjszakáján ezt? Azért, mert ők tisztában vannak az ember nyomorúságával, és azzal a megoldással is, amelyet Isten készített az embernek. Tisztában vannak ők a hitetlenséggel, keményszívűséggel, értetlenséggel, elutasítással, halogatással, és mégis dicsőítik Istent.

Harmadszor azért dicsőítik, mert egyedül Ő volt képes és kész arra, hogy nekünk reménységet adjon. Ezért dicsőítik az angyalok az Istent, mert egyedül Ő tud kihozni halálból az életre, sötétségből a világosságra. Mert ha rajtunk, embereken is múlt volna valami, akkor először is nem kellett volna évezredek várni, hogyha mi is tudnánk munkálni a mi üdvösségünket. Ha az embernek ment volna ez, ha mi valamit is tudtunk volna tenni az üdvösségünk tekintetében, akkor nem kellett volna évezredek várni. Az évezredek alatt viszont Isten gondoskodott arról, hogy a reményt, az evangélium üzenetét mindig ébren tartsa. Ez olyan, mint amikor régen nem voltak tűzcsiholó eszközök, akkor az emberek megrakták a tüzet, és mindig vigyáztak, hogy el ne aludjon, hogy amikor parázs volt, akkor megint felszítsák, mert körülményes újból begyűjteni. Ma már nincs ilyen, de képzeljük el, amikor még nem volt gyufa, akkor a tüzet mindig parázon kellett tartani, hogy ki ne aludjon! Isten is így tartja parázon az Ószövetség alatt az evangélium tüzet. Nemcsak a kijelentett ígében, a szertartásokban, a szent sátor jelképeiben, az áldozatok által, a próféták által, akik által meghirdeti, hogy „*gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk*”, hogy Isai törzsökéből vesszőszál hajt ki, vagy Mikeás: „*én az Úrra nézek...*” Olyan szépen jövendölnek az évszázadok alatt, mert Isten mindig parázon tartja az evangélium üzenetét és igazságát! Igen, Testvérek, ezért zengik, mert beteljesedett az ígélet.

És hogyha rajtunk is múlt volna az üdvösség, ha mi tehattünk volna valamit, akkor nem az Istené lenne a dicsőség, akkor az angyalok nem zengték volna, hogy „dicsőség Istennek!” és azzal, hogy Istennek adnak minden dicsőséget, tulajdonképpen azt hirdetik, hogy csak Rajta múlt az új életünk, hogy újjászülte Isten az Ő gyermekeit „*élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által*”. Erről zengenek az angyalok, mert megengedte nekik az Úr, hogy belelássanak. ha nem így lenne, akkor nem az Övé lenne minden dicsőség. Akkor nem mondták volna ezt a reformátorok, akik tanult emberek voltak, eredetiben olvasták a hébert és a görögöt, ismerték jól a Biblia minden ígését, hogy Soli Deo Gloria, egyedül Istené a dicsőség!

Karácsonyi énekeinkben mennyi ének szól erről! „Dicsőség a magas mennyekben / Istennek, és ide alatt, ... Dicsőség, dicsőség az égben / Istennek, ki úgy szerette / E világot.” Mert karácsonykor nem tehetünk mást, csak az Istennek adjuk a dicsőséget. Nem magunknak tartunk meg belőle valamit, hanem csak Övé a dicsőség. Mert hogyha nem Istennek adnánk dicsőséget, akkor nem Neki tulajdonítanánk egyedül a szabadulást, az új életet.

Éppen ezért, amit az angyalok énekelnek, hogy dicsőség az Istennek, ez bennünket arra kell, hogy indítson ma, hogy ezt az Istent mi is kezdjük el dicsőíteni! Ezt az Istent mi is kezdjük el imában dicsőíteni! Kezdd el énekkel dicsőíteni az Istent, nem baj, ha nem tökéletes a hangod, ez nem kifogás! Tudjátok, az ének azoké, akiknek új szívük van, mert a szívünk énekel. Az angyalok éneke nyilván gyönyörű lehetett, teljesen harmonikus. Nem baj, ha a te éneked nem ilyen, de kezd el Istent dicsőíteni! Akkor fogod igazán tudni dicsőíteni, ha felragyog neked Ő mint Szabadító, Megtartó, Megmentő, ha felragyog neked Ő mint esély!

Ó, hány ember gondolkozik úgy ma, és tényleg sokan várjuk a vakcinát, hogy eljöjjön! Nem tudom, láttátok-e azt a kanadai vagy amerikai férfit, háborús veteránt, akinek talán először adták be az amerikai vakcinát, és olyan ovációval beszélt róla, mintha ez lenne életének legnagyobb eseménye! Pedig az életünk eseménye nem ez lesz, amikor megkapjuk a vakcinát. Sokan persze úgy gondolják, most születünk újjá, most kezdődik az új élet, az oltással. De meddig? Ez a veterán katona lehet, hogy nagy hős volt a háborúban, de egyszer meg kell halnia, egyszer bekerül ő is a halál árnyékának völgyébe!

De az, hogy Megtartó született, örök élet kérdése, testvér! Itt arról beszél az Ige, hogy „*aki hisz a Fiúban, örök élete van*”, és ez a hit nemcsak azt jelenti, hogy én hiszem, hogy Jézus élt, hanem azt is jelenti, amit itt énekelünk az énekekben: „*Jövel, fogadd el Tenmagadnak / E szívet, és lakozz ebben*”! Ezt jelenti a hit. És aki ezt megkapja, az érezheti úgy, hogy igen, újjászülettem, egy új távlat kezdődik, mert élek, mert örök életem van. Ezért dicsőítik az angyalok Istent. Ezért tudjuk, Testvérek, mi is Istent dicsőíteni és magasztalni, mert könnyörült rajtunk.

Azért, mert ebben láttuk meg, hogy irgalmas, hogy „*nem bűneink szerint cselekszik velünk*”, itt látták meg az angyalok, hogy Isten szavatartó Isten, hogy amit ígért, azt megtartja, mert beteljesedett, és nem tudnak mást, csak Betlehem mezeje felett ezt zengeni. Nem a jászol érdekli őket elsősorban, nem oda sietnek, hanem a mezők felett zengik Isten dicsőségét, és hírül adják ezt a csodát, hogy hallják az emberek, ott is bizonyosságra jussanak, és ők maguk is, miután az angyalok visszamennek, legyenek örömmondó békekövetek. Ahogy az angyalokat visszarendeli Isten, gondoljatok azokra a jelenetekre, amikor jött az angyal, ha Isten visszarendeli őket, mint például Jézus feltámadásakor is, akkor az azt jelenti, hogy beállítja az embert helyettük. Azt mondja a feltámadásakor, hogy „*menjete el, mondjátok meg az Ő tanítványainak és Péternek*”, hogy feltámadott és él, mert az angyalok egy idő után visszarendeltetnek. Testvér, ma is ilyen idő van, ne angyalokat várjunk, hanem mi magunk lépünk az angyalok helyébe, kezdjük el Istent dicsőíteni és zengeni, hogy más is lássa, más is csodálja, és leborulva áldja a mi Urunkat!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, nagy hálaadással köszönjük Neked, hogy mennyei seregek sokasága jelent meg azon az éjszakán Betlehem mezeje felett, és zengték a dicsőséget, megnyílt a menny ajtaja, a régi prófécia, mely várta, hogy bárcsak megnyitnád az eget, és leszálnál, az karácsony éjszakáján megtörtént, megnyílt az ég, és valóban „leszállt az ég dicső Királya, hozzánk az üdvnek hajnalán”.

Köszönjük Neked, Urunk, hogy így lett igaz Jákób látomása, amelyben látta egy éjszaka az eget a földdel összekötve egy hatalmas lépcsőben, amely az eget érte, és amelyen Isten angyalai le, és fel járkáltak. És köszönjük, hogy megtörtént ez a csoda karácsony éjszakáján, az összeköttetés menny és föld között. Nagy volt a szakadás, az elszakadás, a távolság, de köszönjük, hogy ezt áthidalta a Te szereteted, Édesatyánk. Áthidalta az Úr Jézus Krisztus átszegett keze, amely a mennyből lenyúlt értünk, hogy felemeljen bennünket, nyomorult embereket, akiket a bűn roncsol, tönkretesz, talán jobban, mint a vírus, és ez mindenkire kihatott, nemcsak ezek, százezrek vagy milliók kapják el, hanem minden ember, mert bűnben fogantattunk és bűnben születtünk.

Köszönjük, hogy az igazi reménység ma is Te vagy, Úr Jézus! Engedd, hogy odaálljunk az angyalok helyébe, hogy mi legyünk ezek a küldöttek, akik tovább mondjuk a Te igédet, akiknek az életében látható lesz a Te dicsőítésed, mert akármit teszünk, azt a Te dicsőségedre próbáljuk tenni!

Hadd kérjünk Téged, Urunk, ezen a mai napon az egész világért, amely karácsonyt ünnepel úgy, hogy nagy része nem is tudja, mit ünnepel! Sokan nem látnak benne, csak néhány szabadnapot, amikor nem kell dolgozni, vagy a terített asztalt vagy valami mást. Engedd meg, hogy a Te megváltott néped hadd lássa a csodát, hogy Isten Fia emberré lett azért, hogy bennünket emberi testben megváltson és Hozzád vezessen!

Kérünk, Urunk, a gyülekezetért, hadd gondoljunk imádságban egymásra, a testvérekre, az atyafiakra!

Kérünk Téged a betegekért, a kórházban levőkért, kérünk az őket ápolókért, a kórházakban dolgozókéért!

Hadd kérjünk a szomorúakért, akiknek ez az ünnep valami miatt szomorúságban telik, vagy nehéz a szívük!

Köszönjük, ha örömet is adtál nekünk, Urunk, ezen az ünnepen, kérünk azért, hogy hadd legyen az egész életünk Téged dicsőítő élet!

Bocsásd meg, hogy sokszor inkább panaszkodunk, szomorúak vagyunk, vagy ha igaz az ének sora, hogy „mi mást, más minket öl”, de hadd tapasztaljuk meg: „öröm köt egybe s szeretet/ Az Úr szívéen belől”!

Kérünk, hogy maradj velünk az estében, az éjszakában, és áldd meg a holnapi ünnepünket is személyes jelenléteddel! Köszönjük, Úr Jézus, hogy Te nem online tartod velünk a kapcsolatot, ezért kérünk, hogy ebben a személyes jelenlétben áldj és őrizz meg bennünket!

Ámen.

326. ének

1. Dicsőség mennyben az Istennek!
Dicsőség mennyben az Istennek!
Az angyali seregek
Vígan így énekelnek:
Dicsőség, dicsőség Istennek!

2. Békesség földön az embernek!
Békesség földön az embernek,
Kit az igaz szeretet
A Jézushoz elvezet,
Békesség, Békesség Embernek!

3. Dicsérjük a szent angyalokkal,
Imádjuk a hív pásztorokkal
Az isteni Gyermecket,
Ki minket így szeretett,
Dicsérjük, Imádjuk És áldjuk!

4. Ó, Jézus! ne vess meg bennünket,
Hallgasd meg buzgó kérésünket!
Jászolodnál fogadjuk,
Hogy a vétket elhagyjuk,
Ó, Jézus, Ne vess meg: Hallgass meg!

5. Dicsőség az örök Atyának
És értünk született Fiának,
Mindkettő Szent Lelkének,
Áldások kútfejének:
Dicsőség, Dicsőség Istennek!